

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Ch. A. P.**

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2017, č. j. MV-126050-8/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 19. 7. 2017, č. j. OAM-1446-39/PP-2017, jímž Ministerstvo vnitra podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, neboť se bez vážného důvodu nedostavil k výslechu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve včas podané žalobě předně uvedl, že o vydání povolení k přechodnému pobytu požádal proto, že sdílí společnou domácnost se svojí družkou a její nezletilou dcerou, které jsou státními občankami České republiky. Dále namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Sám správní orgán uvedl, že předvolání k výsledku bylo doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a účastník řízení se s ním prokazatelně neseznámil. Není tedy možné očekávat, že by se mohl k danému výsledku dostavit. To je však důvod, pro který správní orgán jeho žádost zamítl, a žalovaná toto rozhodnutí aprobovala. Pokud však měl správní orgán za to, že je provedení výsledku nutné ke zjištění skutečného stavu věci, měl žalobci poskytnout nový termín, o kterém by byl dostatečně vyrozuměn, což také správní orgán ve skutkově obdobných případech činí. Rozhodnutí ministerstva je v kontextu základních zásad správního řízení nezákonné. Správní orgán musí postupovat tak, aby hájil oprávněné zájmy účastníků řízení, v rámci možností jim vycházel vstříc a v případě situací důkazně nejasných postupovat v souladu se zásadou *in favorem libertati*. Správní orgán však postupoval zcela opačně.
3. Žalobce dále brojil proti přepjatému formalismu, a to primárně ve vztahu k posouzení, zda důvod zamítnutí žádosti (nedostavení žalobce k výsledku) byl v souladu s právními předpisy. Přepjatý formalismus je judikaturou označován za nezákonný a v rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; i přesto jsou však orgány veřejné správy či soudy povinny udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.
4. Správní orgány se dále nezabývaly přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a jednaly tak v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné. Ministerstvo se k přiměřenosti rozhodnutí nevyjádřilo vůbec, a žalovaná se omezila na tvrzení, že nebyla povinna se jí zabývat. I kdyby však žalobce přisvědčil této argumentaci, podmínka, že rozhodnutí musí být přiměřené, vyplývá též z § 2 odst. 4 správního řádu a z mezinárodních závazků České republiky, primárně z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních práv. Jelikož je žalobce nevlastním otcem nezletilého dítěte, lze namítat i porušení Úmluvy o právech dítěte (konkrétně čl. 3 odst. 1), popř. čl. 32 odst. 4 Ústavy. Žalobce v této souvislosti dále odkazoval na judikaturu, dle níž je přiměřenost dopadů rozhodnutí nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům. Možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná postupovala v rozporu s takovýmto požadavkem.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které i nadále považuje za zákonné a správné. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání konané dne 6. 1. 2021

7. Řádně předvolaný žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil.

8. Žalovaná argumentovala shodně s obsahem napadeného rozhodnutí, přičemž poukazovala na podrobnosti věci plynoucí ze správního spisu.
9. Soud konstatoval obsah správního i soudního spisu. K důkazu četl jím pořízený výpis z centrální evidence obyvatelstva, z něž vyplynulo, že v době správního řízení měla žalobcem označená družka A. L. nikoli dceru, ale syna O. L.

V. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (viz též čl. II bod 1. zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony), ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dále zamítne, jestliže se žadatel *bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti*.
12. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce žádostí ze dne 27. 1. 2017 požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie. V tiskopisu žádosti neuvedl osobu, se kterou se má v úmyslu slučovat. Součástí žádosti ovšem bylo čestné prohlášení A. L., o sdílení společné domácnosti s žalobcem, a také prohlášení její matky a sestry potvrzující jejich soužití v jedné domácnosti. I z později doložených podkladů (zejména fotografií) vyplynulo, že důvodem žalobcovy žádosti je partnerské soužití s A. L., občankou České republiky. S cílem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ministerstvo požádalo Policii České republiky o prověření informací a součinnost při prověření společného soužití žalobce a A. L. Dle sdělení Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 21. 2. 2017, č. j. KRPJ-2304-17/ČJ-2017-160026, o pobytové kontrole v místě pobytu žalobce a jeho družky, se na zvoncích nenacházela jejich jména, a ani jeden z nich nebyl v době kontroly na dané adrese zastižen. Přítomna byla pouze sestra žalobce (Ch. N. L.), která jeho družku neznala a ani ji nepoznala na fotografii předložené policií. Na základě další žádosti ministerstva ze dne 7. 4. 2017 policie provedla dne 10. 4. 2017 pobytovou kontrolu v místě hlášeného trvalého pobytu X (viz sdělení policie ze dne 17. 4. 2017, č. j. KRPC-56817-1/ČJ-2017-020025). Dotčená byla zastižena. Uvedla, že je družkou muže, kterého oslovuje Jan (žalobce), je z Vietnamské republiky, a společně žijí již dva roky. Měl pracovat v Praze a dojíždět domů na víkendy. Policie následně provedla kontrolu na dané adrese také v sobotu 15. 4. 2017 v nočních hodinách, kdy měl být žalobce dle sdělení A. L. přítomen, avšak ani jeden z nich zde nebyl zastižen. Přítomná matka A. L. policii sdělila, že přítel její dcery jezdí domů

v týdnu. Vizualními kontrolami pokoje policií nebylo ani během jedné z kontrol zjištěno žádné pánské ošacení.

14. Vzhledem k pochybnostem o společném soužití žalobce a A. L., jakož i s ohledem na návrh žalobce na provedení výsledků ze dne 2. 3. 2017, ministerstvo oba předvolalo k výsledku na den 7. 4. 2017 na 8:00 a 9:00 hod. Žalobci bylo předvolání k výsledku ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-1446-16/PP-2017, zasláno na adresu uvedenou v žádosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb do vlastních rukou, a doručeno tzv. fikcí dne 24. 3. 2017. Vyrozuměn byl i žalobcův zástupce. Žalobce byl v předvolání výslovně poučen, že nemožnost dostavit se k výsledku je třeba písemně nebo ústně do protokolu řádně omluvit s uvedením závažného důvodu, jako je například pracovní neschopnost, plánovaná zahraniční cesta, a tvrzený důvod je třeba také doložit. Dne 6. 4. 2017 bylo ministerstvu prostřednictvím žalobcova zástupce telefonicky sděleno, že se žalobce ani A. L. nemohou dostavit k výsledku z důvodu cesty do zahraničí (viz úřední záznam ze dne 7. 4. 2017, č. j. OAM-1446-21/PP-2017). Následovala písemná omluva žalobce ze dne 5. 4. 2017 (zaslaná zástupcem žalobce ministerstvu prostřednictvím datové schránky dne 6. 4. 2017 v 10:53:03 hod.) s žádostí o stanovení nového termínu výsledku. Ministerstvo posléze žalobce a A. L. předvolalo k výsledku na den 9. 6. 2017 v 8:00 a 9:00 hod., přestože (jak plyne z předvolání žalobce k výsledku ze dne 20. 4. 2017, č. j. OAM-1446-23/PP-2017) považovalo omluvu z prvního výsledku za řádně nedoloženou. Žalobce předvolání osobně převzal dne 17. 5. 2017. Součástí předvolání bylo rovněž poučení, že žádost bude zamítnuta, nedostaví-li se žalobce k výsledku bez řádně doloženého důvodu. I o konání těchto výsledků byl vyrozuměn žalobcův zástupce. Žalobce, ani A. L., se však ani k tomuto výsledku nedostavili. Žalobce se posléze téhož dne, tj. 9. 6. 2017, telefonicky omluvil, že je se svým dítětem na pohotovosti, a proto se nemůže k výsledku dostavit; později téhož dopoledne stejnou informaci ministerstvu telefonicky sdělila též A. L. (viz úřední záznam ze dne 9. 6. 2017, č. j. OAM-1446-29/PP-2017). Písemnou omluvu poté ministerstvu zaslal i žalobcův zástupce (a to prostřednictvím datové schránky dne 9. 6. 2017 v 12:48:58 hod.) s tím, že důvodem absence jsou vážné zdravotní komplikace dcery (sic!) A. L., přičemž po doručení propouštěcí zprávy z nemocnice bude tato obratem zaslána správnímu orgánu; dále zástupce žalobce požádal o stanovení nového termínu výsledku. Tuto omluvu žalobce ani přes výzvu ničím nedoložil. Po seznámení se s obsahem správního spisu pak zástupce žalobce v podání ze dne 10. 7. 2017 požádal o přerušení řízení o pět dnů za účelem doložení dokladů prokazujících nemoc dcery A. L., a o následné opětovné předvolání k výsledku. Této žádosti ministerstvo usnesením ze dne 19. 7. 2017, č. j. OAM-1446-38/PP-2017, nevyhovělo. Téhož dne vydalo i rozhodnutí o zamítnutí žádosti.
15. Soud předně nemůže přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Z výše provedené rekapitulace správního spisu totiž vyplývá, že správnímu orgánu vznikly důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce skutečně pobývá ve společné domácnosti s A. L. (a jejím dítětem). Informace obsažené v žádosti samy o sobě nebyly dostatečným podkladem pro řádné posouzení naplnění důvodů pro udělení pobytového povolení, a proto byl správní orgán oprávněn předvolat žalobce k výsledku v souladu s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a potřebné údaje ověřit. Bez toho, aby bylo možné ověřit pravdivost uváděných informací, a bez toho, aby správní orgán získal dostatečné přesvědčení o tom, že se v případě žadatele (žalobce) nejedná o obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu na území, by nebylo možné o žádosti meritorně rozhodnout. Výslech žalobce i A. L. byl tudíž nezbytný k ověření jejich tvrzeného společného soužití. Ostatně, i sám žalobce požádal o provedení předmětných výsledků,

jakožto důkazu o jejich společné domácnosti. Ministerstvo předvolalo žalobce i A. L. k výsledku celkem dvakrát; nejdříve na 7. 4. 2017, poté na 9. 6. 2017. V prvním případě byl tvrzeným (a dostatečně nedoloženým) důvodem absence žalobce i A. L. cesta do zahraničí, v druhém případě se jednalo o vážné zdravotní komplikace dítěte A. L. Ani v tomto druhém případě nebyla omluva žalobce řádně doložena, a to ani přes výzvu správního orgánu. Následně ještě žalobcův zástupce v přípisu ze dne 9. 6. 2017 přislíbil předložit propouštěcí zprávu z nemocnice o lékařském ošetření dítěte, z jeho přípisu ze dne 10. 7. 2017 pak plynulo, že ve lhůtě pěti dnů doloží hodnověrné doklady prokazující „*nemoc dcery družky účastníka řízení*“, nicméně ani v jednom případě tak neučinil. Důvod omluvy tedy zůstal nepodložený, a to i v rámci odvolacího řízení či řízení před soudem. Žalobce tak v průběhu řízení o žádosti neprokázal vážný důvod pro nedostavení se v k prvnímu a zejména pak druhému termínu výsledku, přestože byl v předvoláních k výsledku náležitě poučen o následcích nedostavení se bez vážného důvodu, o povinnosti případnou omluvu z výsledku bezodkladně oznámit, odůvodnit a tvrzený závažný důvod, pro který se nemůže dostavit, také prokázat. Ministerstvo žalobci také dostatečně vysvětlilo, co lze považovat za onen závažný důvod pro nedostavení se k výsledku (viz předvolání k výsledku ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-1446-16/PP-2017).

16. Dle názoru soudu pak správní orgány žalobcovy omluvy z ústního jednání posoudily v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, který se sice týká omluvy z nařízeného ústního jednání v přestupkové věci, ale lze jej obdobně uplatnit i na nyní posuzovaný případ; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle níž je náležitá omluva taková, která je učiněna bezodkladně, jakmile to okolnosti dovolí, je řádně odůvodněná a důvod omluvy je doložen. Jak vyplývá ze správního spisu, v nyní posuzované věci se žalobce z výsledků náležitě neomluvil, a ani tvrzené důvody nedostavení se k výsledku řádně nedoložil, a to ani na výzvu. Pokud tak namítal, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci dostatečně a nešetřily jeho oprávněné zájmy, nutno zdůraznit, že pochybnosti správního orgánu měly být odstraněny právě při výsledku žalobce, avšak zůstaly nevyjasněny v důsledku toho, že se nedostavil ani v jednom z termínů k výsledku. Negativní důsledky takového jednání žalobce se pak v předmětném řízení projeví v zamítnutí žádosti.
17. Není též zřejmé, jak měl správní orgán porušit zásadu zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu tím, že žalobce nepředvolal k dalšímu, tedy již třetímu termínu výsledku, což měl činit ve skutkově obdobných případech. Žádnou takovou praxi správního orgánu však žalobce nedoložil a jeho tvrzení tak zůstalo toliko obecné. Přitom z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců, ani z jiného právního předpisu nelze dovodit povinnost správního orgánu předvolávat účastníka řízení opakovaně za situace, kdy se tento bez řádné omluvy k výsledku nedostaví. V případě řízení zahájeného na žádost je naopak právními předpisy předpokládáno aktivní vystupování účastníka, a to včetně bedlivého přístupu k tomu, aby odstranil případné pochybnosti o skutkovém stavu věci. Sama skutečnost, že ministerstvo nevyhovělo žádosti žalobce o ustanovení nového termínu k výsledku, tedy neznamená, že porušilo zásadu stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud příslušnou žádost zamítly z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

18. Žalobce dále tvrdil, že nebylo možné spravedlivě očekávat, aby se k výsledku dostavil, když mu bylo předvolání doručeno tzv. fikcí, a s obsahem předvolání se tak fakticky nemohl seznámit. Nenamítá tedy, že by mu předvolání nebylo vůbec doručeno či o jeho doručování vůbec nevěděl. Rozporoval toliko samotnou aplikaci institutu tzv. fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu na projednávanou věc. Ministerstvo doručovalo prvé předvolání k výsledku žalobci do jeho vlastních rukou v souladu s § 20 odst. 2 správního řádu, neboť bylo třeba ověřit údaje uvedené v žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Není sporné, že na výsledku byla jeho osobní účast nutná. Písemnost se tímto způsobem doručit nepodařilo, správní orgán tak zcela správně postupoval v souladu se zněním správního řádu, konkrétně dle § 23 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu upravující institut tzv. fikce doručení. Jelikož je fikce spojena s marným uplynutím lhůty 10 dnů, nikoliv s vhozením písemnosti do schránky, nebo na jiné vhodné místo, nastane bez ohledu na skutečnost, zda doručovatel vhodí písemnost po marném uplynutí úložní lhůty do schránky či nikoliv (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, č. 3524/2017 Sb. NSS, dále viz též rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 287/2017-82, či ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 126/2017-28). Pokud tak bylo předvolání k výsledku žalobci doručeno tzv. fikcí, jednalo se o zákonný postup správního orgánu, a jeho procesní práva mu tímto nebyla upřena. Faktická nevědomost o výsledku v důsledku neseznámení se s obsahem doručovaného předvolání při řádném doručení fikcí pak sama o sobě nemůže s ohledem na účel ustanovení (zajistit nezbytnou součinnost žadatele tak, aby bylo umožněno správnímu orgánu zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti) představovat vážný důvod nedostavení se k výsledku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Je na žadateli, aby v průběhu správního řízení zajistil svoji dosažitelnost. Druhé předvolání k výsledku pak žalobce v dostatečném předstihu převzal osobně. Ani tuto žalobní výtku tak soud neshledal důvodnou.
19. Námitka nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů v kontextu základních zásad správního řízení (§ 4 odst. 1 a 2, § 2 odst. 3 správního řádu) je svou povahou zcela obecná a soudu neposkytuje dostatečný podklad k přezkumu konkrétních aspektů napadených rozhodnutí nebo správního řízení. Přesto soud relevantní části spisového materiálu v této obecné rovině přezkoumal, avšak neshledal, že by správní orgány základní zásady správního řízení nerespektovaly. Ani tato námitka proto není důvodná. Stejným způsobem soud vyhodnotil též zcela obecnou námitku přepjatého formalismu správních orgánů. Dle soudu byl postup správních orgánů, které příslušnou žádost zamítly z důvodu nedostavení se žalobce bez vážného důvodu k výsledku, v souladu se zákonem, a nepředstavoval žalobcem tvrzený *„formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodnění zřejmé nespravedlnosti“*. Správní orgány totiž nijak nepochybily, pokud zjišťování skutkového stavu postupem doby omezily na okolnosti týkající se naplnění skutkové podstaty jednání žalobce odpovídajícího důvodu zamítnutí žádosti uvedenému v § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
20. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce týkající se neposouzení nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zákon o pobytu cizinců v případě postupu dle § 87e odst. 1 písm. d) výslovně neuváděl povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Nicméně dle rozhodovací praxe správních soudů má správní orgán i v takových případech povinnost tuto otázku posuzovat, to však pouze za určitých okolností (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29). Takto lze

postupovat pouze ve výjimečných případech, např. pokud by potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života plynula přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nebo v situaci, kdy by byli rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což by zjevně odporovalo nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Posuzovaná věc ovšem takovým výjimečným případem není (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 Azs 46/2020-37, bod [14]). Žalobce během řízení o žádosti netvrdil, ani nedoložil dostatečně konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozoval nepřiměřenost rozhodnutí (a neučinil tak ani v řízení před soudem). V zásadě toliko v podání ze dne 10. 7. 2017 žalobce zcela obecně konstatoval, že „*má na území již velmi silné vazby k území České republiky*“. Také ostatní obsah správního spisu nijak nesvědčí o výjimečnosti žalobcovy situace. Přestože tak žalovaná ve svém rozhodnutí poněkud nepřesně paušalizovala, že se v případech rozhodnutí podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů neposuzuje, v nynější věci skutečně nebyl k takovému posuzování důvod. Soud navíc nemůže odhlédnout ani od skutečnosti, že se žalobce sám obrátil na ministerstvo s žádostí o povolení k pobytu, a ministerstvo v řízení o jeho žádosti chtělo v součinnosti s žalobcem zjistit a posoudit právě jeho soukromé a rodinné poměry, avšak ten to svým přístupem ministerstvu znemožnil. Argumentaci žalobce lze proto v tomto bodě shledat jako účelovou, a to i ve vztahu k jeho tvrzení o porušení Úmluvy o právech dítěte. Závěry plynoucí z žalobcem odkazovaných rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81, a Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ohledně otázky posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí nejsou s výše uvedeným v rozporu, a plně podporují názor zdejšího soudu v této věci. Ani tento žalobní bod tak není důvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Z těchto důvodů soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. ledna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu